

Som en dødsmarsj gjennom tunnelen uten lys i enden. Jeg fortsetter den evige vandring, og håper, selv om jeg vet at det etterlengtede lyset ikke vil følge meg - uansett hvor mange ganger jeg tenner fyrstikker.

Dag ut og dag inn, jeg lever en sinnsforvirrende drøm som truer med å spise meg opp innenfra. Jeg ber, gråter og ler av min egen fortvilelse. Det fanatiske marerittet som følger etter meg, uansett hvor jeg går eller hva jeg gjør, og vil fortsette å følge meg helt til jeg taper kampen, eller gir opp.

Det står som skrevet i stjernene, risset inn med nyspilt blod på en sort plakate av fremtiden min. Sjebnen min er staket ut med iskald hand, en skjelvende linje mot et eneste mål bare de dypfryste sjebnegudinnene kjenner. Ingen vet hva jeg skal oppleve i svingene, ingen vet om jeg vil falle av i en sleip sving, akkurat der hvor min utvalgte sjebnegudinne følte varmens hete kjærtegn og mistet konsentrasjonen.

Nå blir jeg ført mot en vei, den veien jeg skal fortsette på resten av livet, den veien som ble valgt under kampens hete sødme, kampen om mitt liv. På den veien jeg skal fortsette den ville krigsdansen jeg aldri lærte, hvor jeg skal prøve å overleve. Ingen vei tilbake, ingen kan snu - jeg blir tvunget, av usynlige makter, til å holde blikket festet fremover og la dem føre meg videre i min ustoppelige livsdans, en ballett med døden. Selv om jeg vet hvor nytteløst det egentlig er, fordi ingen har overlevd det overveldende svane hoppet i enden av stupet enda. Så vil jeg bli slynget ut, ut mot melkeveien, og enda lengre - etter det.

Fordi jeg kommer til å snu meg og se tilbake på mine tause følgesvenner, bare for å bli innhentet av det evige marerittet som ikke vil slippe meg, selv i våken tilstand.

Virkeligheten.